

Mystiek Peru

Reisverslag van een vakantie in Peru.

Het reisgezelschap komt niet aan bod. De film gaat echt over de bezienswaardigheden, wat de film meer tot documentaire maakt. Het bezoek aan Peru levert vele mooie beelden op met genoeg om over te vertellen.

De titel is fraai vormgegeven met een intrigerend beeld en de waterspatten, die voor de titel langs gaan.

Het mystieke van Peru, dat de titel suggereert, komt niet tot zijn recht. Er worden verschillende toeristische locaties getoond, zoals de Nazcalijnen en Machu Picchu, waarvan de oorsprong raadselachtig of zo je wilt mystiek is, maar de film laat vooral toeristische attracties zien.

De verschillende onderwerpen zijn goed gestructureerd en met veel goede informatie en prachtige beelden wordt ieder onderwerp goed uitgediept, zonder dat het langdradig wordt.

Machu Picchu kan niet ontbreken en vormt het laatste deel van de film. Ook hier weer goede en soms ook nieuwe informatie over deze bekende toeristische trekpleister.

De film start al met een mooie opening dat met beheerst camerawerk aantrekkelijk is om te zien en dat houdt de maker de gehele film vol. Het camerawerk is traditioneel maar beheerst en mooi en laat de kijker het mooie en het bijzondere land bewonderen. Ook de scène met de condors laat die beheersing van de camera zien.

De professioneel klinkende commentaarstem is uitstekend verstaanbaar en het commentaar is ter zake kundig. Hij volgt de spanning van de film en is goed getimed.

De achtergrondmuziek blijft waar hij hoort. De muziekkeuze is goed en past bij het beeldmateriaal. Zie en hoor b.v. het deel van de mummies.

Bij de introductie wordt een kaartje van Peru, met de stad Pisco, waarvandaan de boottrip naar de Kleine Galapagoseilanden wordt ondernomen, getoond. Daarna wordt deze informatie bij de volgende onderwerpen achterwege gelaten. Dit wordt bij een jurylid als een gemis ervaren.

Er is veel aandacht voor compositie, met voorgrondvulling en diagonale lijnen. Ook de kleuren en cameravoering zijn prachtig. Vooral de beelden van de condor zijn spectaculair, maar ook hier geldt: Kill your darlings.

Het kijkritme is rustig gehouden.

Deze film onderscheidt zich van soortgelijke films omdat deze film blijft boeien terwijl wel alles erop en eraan zit. Neem weer als voorbeeld Machu Picchu stad. Veel informatie met mooie afwisselende beelden die met een rustige pan in het einde tot stilstand komt.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag	
Mystiek Peru	77	73	78	228	Nominatie

Amsterdam & de fiets

Mart Pot

Impressie over fiets, fietsen en ander gebruik daarvan in Amsterdam.

Er wordt een beeld geschetst van het gebruik van de 880.000 fietsen in de stad Amsterdam. Dat daar wel eens een fiets het loodje bij legt wordt mooi in beeld gebracht.

Door het stilistische tekeneffect krijgen de beelden iets artistieks en ook de voorgrondeffecten van fietswielen e.d. doen het goed.

Door titelteksten krijgen wij een heleboel cijfermatige fietsweetjes voorgeschoteld, die vaak wel met de beelden te maken hebben, maar verder los van elkaar staan. Voice-over met achtergrondmuziek was wellicht beter geweest. De vormgeving van de titels past wel goed bij de sfeer van de film. De commentaartitels staan wat kort voor de argeloze kijker om in één oogopslag te kunnen lezen en verwerken.

Door ook nog laag over laag te monteren ontstaan mooie grafische beelden met bijzondere standpunten. Over de montage met snelle overgangen en nabewerking is goed nagedacht. Deze stijl wordt door de gehele film doorgevoerd.

Het camerawerk is indringend, je blijft met je neus op het onderwerp. Er zijn veel standpunten en originele manieren om het thema van de film te verbeelden. Per informatiestukje zijn een aantal shots gemaakt welke passen bij die informatie.

De muziek vult de gehele geluidsband, compleet gemaakt met straatgeluid..

Het is een mooi onderbouwd verhaal met veel cijfermatige informatie en een knipoog naar de Amsterdamse fietsen. De film snelt voorbij en blijft boeien. Al met al een lekkere aandachtstreffer met verscholen humor.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag	
Amsterdam & de fiets	75	78	74	227	Nominatie

De kluut

De Kluut op het Landje van Gruijters door Willem Bensschop

De natuurfilm over de vogelweelde in een plas-drasgebied nabij Spaarndam met de kluut in de hoofdrol. De seizoenen vormen de leidraad in de film.

De kijker wordt meegenomen naar de plaats van handeling door een overzichtskaartje van Nederland en van de omgeving van Spaarndam. Dat is goed gedaan. Zo weten we waar we zijn.

De beelden zijn doorgaans van prima kwaliteit, rustig en scherp en goed belicht, niet overdreven veel bewegingen, alleen daar waar een vogel gevolgd wordt.

Toch wordt de film meer een registratie van alle vogels dan een consistent verhaal, waar de kijker in wordt meegenomen. De belichting varieert nog weleens bij de volgshots van vogels, maar sterke onder- of overbelichting is er niet.

De afwisseling in uitsneden is voldoende.

De stem is mooi en duidelijk, maar de tekst wordt wel met een wat droevige intonatie ingesproken. Er spreekt zeker geen enthousiasme uit over de fraaie natuur.

Het commentaar is informatief en kernachtig, maar wat veel, zodat er weinig rustmomenten in de film zitten. Het pianomuziekje blijft netjes op de achtergrond. Het commentaar is soms wat onverstaanbaar omdat de articulatie aan het einde van zinnen wat vaag wordt. Een enkele keer "De cameraman ziet" in het commentaar is niet passend. Als de kijker iets niet te zien krijgt, dan heeft het geen zin dat de maker vertelt dat hij het gezien heeft.

Er zijn ook voldoende natuurgeluiden.

Veel beelden zijn totalen en vaak van grote afstand opgenomen.

Voor het overige een netjes afgewerkt document over een klein stukje Nederland met een prettige lengte, waar je als kijker met plezier naar kijkt.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag	
De Kluut	74	72	71	217	3e prijs

Het zit Derpers in hun bloed

Niek Mannes

Documentaire over twee Derpers, geboren en getogen inwoners van Egmond aan Zee, die stroopten in de duingebieden van Noord-Holland. Ze vertellen weemoedig hoe zij de ontwikkeling van hun jachtgebied zagen veranderen en de vossenstand het stropen onmogelijk heeft gemaakt. De vos vangt alles wat op twee of vier poten loopt weg.

Sterk punt is dat de mannen een afgerond verhaal vertellen met een ontwikkeling, zowel van henzelf als de natuur, waar ze in stroopten.

Het stropen wordt goed in perspectief gezet. De mensen werden door armoede gedreven.

De introductie is aan de korte kant en de beide stropers komen gelijk (kort) aan het woord. De introductie van Aris wordt met een wandeling ernaartoe geduid, maar dat van Joop blijft onbelicht.

Er zijn mooie dronebeelden van de duinen en van konijnen en vossen. De mannen vertellen hun verhaal op een sfeervolle locatie, waar ze zich thuis voelen.

De beelden van het zetten van strikken zijn een goede aanvulling. Toch is er ook wel veel sprake van pratende hoofden. Het gaat vooral over het verleden, dat wel wordt geïllustreerd met wat foto's, maar toch grotendeels een verteld verhaal is. De film wordt sterker als de mannen terugkijken op hun leven als stropers en dat ze nu op een andere manier van de natuur genieten.

Het camerawerk is traditioneel en volgt op rustige wijze het verhaal. De camera is objectief gebruikt. Het standpunt van Aris is alleen vanuit 1 standpunt in het schuurtje geweest, Bij Joop wat afwisselender ook met meer dan 1 locatie.

De geluidslaag is toch wel wat mager: de verstaanbaarheid is mede door een beetje dialect wat moeilijk, maar ook de opname is niet geheel 'droog'. De beelden van de interviews zijn veelal vanuit één standpunt met slechts een enkele insert.

Mooie passende muziekfragmenten gespeeld door een lokale artiest met een eigen tekst op een bekend nummer.

Het geleende materiaal wordt netjes aan het eind van de film vermeld.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag
Het zit de Derpers in hun bloed	70	70	72	212

De Tempel van de Herfstlaan

Gerard van Schie

Documentaire over het grafmonument van de rijke bierbrouwersfamilie Van Vollenhove op een begraafplaats in Heemstede , die gaat over de geschiedenis, het verval en de restauratie van het monument.

De opbouw van het verhaal is logisch met een drie-aktenstructuur. De film opent met de introductie nabij het grafmonument door een vertegenwoordiger van de Historische vereniging, die vertelt over de geschiedenis van het monument. Dan komen de architect en de projectmanager van de aannemer aan het woord en zien we het verborgen verval door lekkages, de restauratie en tot slot het eindresultaat met een tevreden wethouder.

Het begin is nogal uitgebreid en de vertelwijze statisch met een pratend hoofd, geïllustreerd met afbeeldingen. Het toont wel het historische belang, maar dat maakt de film met 27 minuten draaitijd langdradig voor een algemeen publiek. ‘Talking Heads’ is niet de voorkeurswijze van vertellen in film: “Don’t tell them, show them” moet het motto zijn van de filmmaker en daar gaat deze film mank. De aandacht verslapt als we in drie standpunten nagenoeg aaneengesloten ruim 5 minuten kijken naar Marc de Bruijn, de historicus. De film kan met een kwart tot de helft worden ingekort, als de beelden van de restauratie over de vertellingen heen worden gemonteerd. Daarmee wordt een veel levendiger film verkregen, die de aandacht van de kijker beter vasthoudt.

Op het moment dat de restaurateurs in beeld komen wordt de film interessanter. Helaas is ook hier sprake van pratende hoofden. De uitdagingen komen nog niet zo sterk aan bod, maar de beelden zeggen genoeg. Er is veel werk aan de winkel.

De keuze om met ondertitels uitleg te geven over de restauratie leidt tot het afleiden van de aandacht van de beelden. Hier zou een voice-over een betere oplossing zijn.

De kwaliteit van de cameraman blijkt al bij de eerste shots: mooi in herfsttinten en tegenlicht gefilmd rust van de begraafplaats maakt dat we meteen op het puntje van de stoel zitten.

Het camerawerk is zorgvuldig en van goede kwaliteit maar over het algemeen statisch.

De standpunten zijn goed en er is stabiel gefilmd. Mooi is ook de functionele drone.

De beelden zijn prima in balans met de gesproken toelichting.

Het geluid op de begraafplaats is van uitstekende kwaliteit, wat niet gezegd kan worden als de architect en de projectleider aan het woord komen. Daar klinkt het (te) hol op, naar het lijkt, de zolder van het gemeentehuis, maar dat had overal kunnen zijn en met een duidelijk betere akoestiek. Ook bij wethouder Nicole Mulder is het geluid minder.

Er is prachtige muziek bij de film gecomponeerd, die heel goed past bij het onderwerp.

Aan het einde gaat De Bruijn wel de grafkelder in, maar de camera volgt hem helaas niet en dus blijft het ongewis, hoe het beneden uiteindelijk geworden is.

De film kan aan kracht winnen door een veel compactere montage.

Voor de betrokken uitvoerders van het werk hoeft een ingekorte montage waarschijnlijk niet.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag
De tempel van de herfstlaan	70	68	71	209

Een nieuw begin

Johan van den Adel en Marion van Leeuwen

Een documentaire over een Syrische familie, die gevlucht is voor de oorlog in Syrië en na diverse omzwervingen naar Nederland is gekomen om er een nieuw bestaan op te bouwen. Zij moeten er veel voor over hebben, maar hun doorzettingsvermogen zorgt dat het gaat lukken.

Er komen veel valkuilen, procedures en te overwinnen hindernissen ter sprake zoals de woning, het burgerschap, de opleiding als tandarts, studie en de aanvullende studies om in Nederland het vak te kunnen uitoefenen. De film toont aan dat je het als vluchteling niet makkelijk hebt. Een andere taal leren en opnieuw diploma's halen horen daarbij. De positieve wijze waarop zij over hun lot en de behandeling in Nederland spreken komt goed aan bod.

Het verhaal van in totaal meer dan vijf mensen is aangrijpend. Helaas wordt dat op een vrij afstandelijke manier in beeld gebracht door hen in de huiskamer te interviewen. Filmisch gebeurt er heel weinig, op een enkel invulshot na. Er is nauwelijks sprake van variatie in beelden. Het aantal camerastandpunten is beperkt en veelal op ooghoogte, weinig spannend en neutraal. De beelden van de taal cursus en de school zijn dan ook hele welkome aanvullingen.

Hier is het advies van Hitchcock: "Don't tell them, show them". 'Talking heads' is voor film geen goed middel. De maker komt als interviewer zelf in beeld. Dit wordt als overbodig ervaren. Alles bij elkaar maakt dat de film meer overkomt als praatprogramma voor televisie dan als film en dat bijna 30 minuten lang!

Het interview is flink ingekort, wat goed zichtbaar is in de montage. Het beeld springt soms en de onderbrekingen in het gesprek zijn vaak goed merkbaar.

De film beoogt bij te dragen aan bewustwording van het publiek, maar door de vele aspecten, die ter sprake komen en de eentonigheid van het beeld wordt de film als te lang ervaren om te blijven boeien.

De verstaanbaarheid is prima.

De meest schokkende beelden over vluchtelingen, verwoestingen en ontberingen zijn van Youtube afkomstig. Dit wordt door de maker netjes vermeld.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag
Een nieuw begin	69	63	72	204

Piets schatje

Rob de Groot

Klucht over een schatzoeker, die uiteindelijk aan het gevondene ten onder gaat, maar de titel roept wat andere associaties op dan wat wij te zien krijgen.

Lineair opgebouwd verhaal, waarbij het wendingspunt na de vondst van een hoefijzer (staat voor geluk) de opkomst van een storm is, welke uiteindelijk tot zijn dood leidt.

De inleiding is wat lang, waarin wij uitgebreid uitgelegd krijgen hoe een wichelroede wordt gemaakt. Het middendeel wordt gevormd door de zoektocht. Tevreden zit hij uiteindelijk op zijn bankje, maar de wind zorgt voor het noodlot. Dat laatste stukje is matig uitgewerkt en duurt te kort. De functie van de hoed in het verhaal is niet duidelijk.

Na de vondst van het hoefijzer laat hij de spade en de wichelroede achter op de vindplek, wat als een discontinuïteit wordt ervaren. Lezend onder het boompje, waar het hoefijzer aan hangt, 20 cm boven zijn hoofd, lijkt zijn dood door de val van het hoefijzer wat overdreven. Bovendien ziet het bloed er niet geloofwaardig uit.

Door het gebrek aan ontwikkeling in het begin komt het geheel wat traag over. De beelden zien er wel goed en sfeervol uit, met leuke details zoals de klompen van de man. Het spel is wel overtuigend.

De filmische vormgeving is eenvoudig, het camerawerk netjes en de geluidsband evenwichtig. De cameravoering is nogal registrerend. Er is weinig aandacht besteed aan filmisch vertellen. Het geheel maakt de indruk in korte tijd en onder tijdsdruk gemaakt te zijn. Naarmate het verhaal vordert wordt de uitwerking minder zorgvuldig. Het geeft een grote stappen, gauw thuisgevoel.

Film	Arie	Jan	Emile	Uitslag
Piets Schatje	65	67	68	200